

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21894

гр. София, 31.10.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в закрито заседание на 31.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

като разгледа дело номер **10702** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 107, ал. 3 от Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/.

Образувано е по искане на М. В. Б., инкорпорирано в жалба срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-4599/10.10.2024 г., издадена от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – София в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“. С оспорената заповед, на основание чл. 107, ал. 1 във вр. чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвтП са приложени следните принудителни административни мерки: 1) по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗАвтП – временно спиране от движение на лек автомобил марка Ф. Голф, рег. [рег.номер на МПС] от категория М1, собственост на М. В. Б., до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и 2) по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвтП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Жалбоподателят моли предварителното изпълнение на заповедта, допуснато по силата на закона, да бъде спряно. Обосновава искането за спиране с аргументи за вероятна основателност на жалбата, с това, че предварителното изпълнение ще причини значителни вреди и с нарушаване на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6, ал. 2 АПК.

Ответникът не ангажира становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-град, след като се запозна и прецени писмените доказателства по делото, приема от фактическа и правна страна следното: Оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 107, ал. 1 ЗАвтП. По силата на ал. 3 от с.р. подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Разпоредбата представлява изключение от общия принцип за суспензивен ефект на оспорването на

административния акт, възпроизведен в чл. 166, ал. 1 АПК. Според ал. 2 на тази разпоредба при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно ал. 4 на чл. 166 АПК, в случаите, когато допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. Настоящият случай, с оглед разпоредбата на чл. 107, ал. 3 ЗАвтП попада именно в хипотезата на чл. 166, ал. 4 АПК като предметът на доказване обхваща установяването на факти, които да обосноват извод за евентуалното настъпване на значителна или трудно поправима вреда за оспорващия, като резултат от предварителното изпълнение.

С оглед посочения ред, съдът намира искането за допустимо – инкорпорирано е в жалба срещу оспорения административен акт, същата е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и е неблагоприятно засегнато от изпълнението му, в 14-дневния преклузивен срок за оспорване, регламентиран в чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

В случаите, когато законът допуска предварително изпълнение на административни актове от определен вид, както е в настоящия случай, той презумира наличието на една или повече от предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК. Разпоредбата на чл. 166, ал. 4 АПК предвижда, че допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2 - ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Следователно, условие за спиране на предварителното изпълнение на заповедта, с която са приложени процесните ПАМ, е наличието на такова засягане на друг интерес, който е равен на посочените в цитираната разпоредба, като в тежест на жалбоподателя е докаже, че от предварителното изпълнение на акта може да последва значителна или трудно поправима вреда - чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 АПК. Законовото правило на чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 АПК изрично определя, че съдът извърша преценка на искането за спиране на допуснатото по силата на закон предварително изпълнение само на базата на нови обстоятелства - такива, които са възникнали след издаване на оспорения акт. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на жалбоподателя. Следва изрично да се посочи, че законодателят изисква вредите да са резултат от предварителното изпълнение, не от акта / в този смисъл определение № 6931 от 28.05.2018 г. по адм.д. № 4847/2018 г., V отд. на ВАС/. Не са налице обстоятелства, които да са възникнали след издаването на оспорения акт и които да са в състояние да породят значителни или трудно поправими вреди от предварителното изпълнение.

Претендираните в случая вреди от жалбоподателя са породени именно от изпълнението на акта, т.е. настъпването им не е резултат от нови обстоятелства, настъпили след издаването му. От доказателствата по делото не може да се обоснове извод за настъпването на такива значителни или труднопоправими вреди, които да преодолеят по значимост защитения от ЗАвтП обществен интерес – обществените

превози да се извършват от лицензирани по съответния ред лица. Отделно от това, придвижването с лично МПС, независимо дали управлявано от жалбоподателя, или от други лице, е само една от възможностите за транспорт, сред които са масово използвания обществен транспорт и таксиметров превоз. Тоест, ограничаването на само една от възможностите за придвижване за определен период от време не е достатъчно само по себе си да причини значителни или труднопоправими вреди в обичайна ситуация. Жалбоподателят не уточнява и маршрут, честота и други обстоятелства, при които се налага придвижване непременно с автомобил. Прави впечатление и обстоятелството, че наложените ПАМ са по повод констатация, че тъкмо жалбоподателят извършва обществен превоз на пътници, което означава, че не би следвало да има проблем при използване на обществения транспорт. Следва да се има предвид и че самата мярка е с ограничен срок на действие и за жалбоподателя съществува възможност да го преустанови, ако отстрани съответното нарушение.

По отношение на другото съображение за нарушение на принципа на съразмерност, следва да бъде отбелязано, че целта на прилагането на принудителни административни мерки по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвТП е преустановяване на административните нарушения, като в случая те са приложени за твърдяното административно нарушение, извършено с процесния автомобил. Незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен застрашен или накърнен личен интерес на жалбоподателя, със същата степен на значимост.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. В. Б. за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-4599/10.10.2024 г., издадена от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – София в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: